

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

**Ergetzlichkeit oder Delicium deum inter et hominem de
oratione, sanctis, poenitentia, et eucharistia ad
excitandum cor ad amorem DEJ aptissimum - Cod.
Ettenheim-Münster 238**

[S.l.], 1737

Aeterno totius unversitatis auctori, rectori, iudici, de trino, et uni, potenti,
sapienti, bonoque iustitiae, & providentiae

[urn:nbn:de:bsz:31-127485](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-127485)

ÆTERNO

Totius Universitatis Auctori,
Rectori, Iudici,

DEO TRINO, ET VNI,

Potenti, Sapienti, Bonoque,
Iustitiæ, & Providentiæ

Abyssus:

Misericordiæ Parenti,
Ter Opt. Maximo.

Qui cœlum gloria,
Mare Potentiæ,
Terras Sapientiæ;
omnia bonitate, imo Teipso replet.
Altissimo super omnem terrâ.

Cuius oculi lucidiores super
solem, circumspicientes
omnes vias hominum.

ATHEO
colas Universitatis
Rector, Ludw.

DEO TRINO ET VI

Patris, Spiritus Sancti,
et Filii, qui ex Patre
et Filio procedit,
et qui cum Patre et Filio
consubstantialis, coequalis,
et coeternus est.

Qui cum Patre et Filio
consubstantialis, coequalis,
et coeternus est.

Qui cum Patre et Filio
consubstantialis, coequalis,
et coeternus est.

Qui cum Patre et Filio
consubstantialis, coequalis,
et coeternus est.

Qui cum Patre et Filio
consubstantialis, coequalis,
et coeternus est.

Qui cum Patre et Filio
consubstantialis, coequalis,
et coeternus est.

Qui cum Patre et Filio
consubstantialis, coequalis,
et coeternus est.

Ch
Christi
liere,
tur mu
serior
ne/cit
et nu
vel ren
lere si
jubres
mo, ve
extra t
litudin
ad con
serian
Mem
ego se

5

Colloquium I. Christi & Hominis De Oratione.

Christus. Homo natus de muliere, brevi vivens tempore, repletur multis miserijs: sed tanto miserius, si positus inter ipsas misérias nescit, quia miser est, et pauper et nudus, et debilis; adeoque nec curat remedia, quibus poterat consulere sibi, et non ponat Deum adiutorem suum. Si ignoras o homo, veni, secede paulisper mecum extra turbas, et ducam te in solitudinem, et ibi loquar tibi ad cor, si forte sic agnoscas miseriam et nuditatem tuam.

Memento itaque, mi homo, quia ego feci te, et tu non ipse te.

Et quidem creavi te ad imagi-
nem meam cum non esses: cum
verò perditus esses, ego ipse
redemi te, non corruptibilibus
auro vel argento, aut gemis pre-
tiosis, sed sanguine meo pro
te effuso. At quo sine, nisi
ut laudes nomen meum, et ser-
vias mihi in hac vita, et postea
mecum regnes in omni aeternitate.
Tu verò vide jam, quantis peri-
culis et malis obnoxius sis in via
hac, quâ ambulas, priusquam ad
metam illam perverias. Nonne
in tenebris, et in umbra mortis
sedes? nonne in medio laque-
orum perambulas? quocumque
vertis te sive ad dexteram, si-
ve ad sinistram, ubique hostes et
insidia: foris pugna, intus
timor.

timores. Diabolus tanquam leo
 rugiens, circuit quærens quem
 devoret. Mundus totus in ma-
 ligno positus, allicit ut decipiat;
 caro, hostis tuus domesticus, &
 inter omnes periculosior, blandi-
 tur ut inficiat. creatura, quæ
 tibi sc̃ala esse debebant ad
 Creatorem, in mæscipulam fiunt
 pedibus insipientium. Ipsi fen-
 sus tui portæ sunt, & fenestras
 per quas ingreditur mors in ani-
 mam tuam.

Homo. Verum esse quod dicis,
 o Domine, ego nimis frequenter
 experior; ut nihil mirum, si excla-
 mem es ego, Infelix ego homo, quis
 me liberabit de corpore mortis

huius? aut quò me vertam in tot
periculis? quid faciam, ut diri-
gantur pedes mei in viam pacis
& salutis? ut non peream, sed
securus ad metam, id est, ad te
Deus meus & summum bonum
salvus perveniam? angustie
michi sunt undiq; ; cum vero
ignorem quid agere debeam,
hoc solum habeo residui, ut
levem oculos meos ad te in cæ-
lum, unde veniat auxilium
michi.

Xtus. Hoc est, quod persua-
sum tibi ante omnia cupio,
nimirum ut intelligas, quam
necessaria tibi sit seria & fre-
quens oratio. Invoca me ergo in
die tribulationis; eruam te &
honorificabis me.

7
Frustra enim iacitur rete ante
oculos pennatorum ; eorum sci-
licet , qui ponunt in coelis nidum
suum ; qui relicta terra saepius
mente in coelum evolant . Nam
qui habitant in adiutorio altis-
simi , illi demum secure in
protectione Dei caeli comoran-
tur . An securum te putas , dum
inniteris prudentia tua et po-
nis carnem brachium tuum ? at
cogitationes mortalium timidae
& incerta omnes potentias
vestrae . Sine me nihil potes-
tis facere ; quia ego do velle et
posse , atque perficere .
Qui sine oratione praesumpse-
runt ardua ; aut aggressi sunt
perficere consilia , et cogitationes

cordis sui ad nihilum redacti
sunt et confusi; telas araneas
texerunt: fuerunt velut hortus
absq; aqua, & omnis fortitudo
eorum, ut favilla Stuppa. at
vide hominem orationi deditum:
hic erit tanquam lignum plan-
tatum secus decursus aquarum:
& omnia quocunq; faciet, pros-
perabuntur. Scrutare Scripturas
quia ipsa perhibent testimonium
de his, quae virtute orationis
ab omni saeculo patrata sunt
mira, et supra omnes natura
vires maiora; nempe, invoc-
to nomine Domini, qui facit
mirabilia magna solus.
Ps. 102. Misere mei Domine
quoniam inops & pauper sum
ego

ego; & sicut puer parvulus
 ignorans egressum, & introitū
 suam, quia manus quidem &
 pedes habet, sed nusquam pro-
 gredi potest, nisi adiutus ope
 matris aut nutricis sua. Fru-
 tra ergo conor et laboro in su-
 dore vultus mei, si quidquam
 grande vel parvum moliar sine
 te, in quo nos omnes vivimus,
 movemur, & sumus; nec sumus
 sufficientes cogitare aliquid ex
 nobis, tanquam ex nobis, sed om-
 nis nostra sufficientia ex Deo est.

Christus. Itaque fili, si indiges
 sapientia, aut scientia, postula
 a me & dabitur tibi. In me
 sunt omnes thesauri sapientie
 et

& scientiæ absconditi; falleris
si orationem negligis, & solo
studio aut industria humana
illam comparari putas. An non
audisti multos servorum meo-
rum ingenue confessos, quod
plus oratione, quam multo
studio & lectione profecerint?
si honores & opes desideras,
meus est orbis terra, & pleni-
tudo eius, meum est consilium
mea est prudentia, mea est for-
titude. Per me Reges reg-
nant; mecum sunt divitiæ, &
gloria, opes & iustitia. Ego
Dominus suscitans de pulvere
agenum. facile mihi est subi-
to honestare pauperem, &
collocare humilem cum prin-
cipi.

cipibus populi sui. Viris, valen-
 tudinem, aut vitam optas? Sci-
 to quod in terra nihil sine cau-
 sa sit, & de humo non egredi-
 etur dolor. Ego mari & ven-
 tis & omnibus elementis impero;
 & confestim obediunt mihi.

Ego occidam & vivere faciam:
 percutiam & sanabo. In ma-
 nu mea sunt omnes fines ter-
 ra, & in ditione mea cuncta
 sunt posita. bona & mala
 vita & mors: & omnia quae
 desiderari possunt. Frustra
 haec quaeris alibi, si me pri-
 mum non requisieris.

Hoc. Vere omne datū op-
 timum, & omne donū perfectum,
 de

de sursum est, à te inquam, ô
Pater optime, qui das omnibus
affluenter, adeo etiam ad dan-
dum facilis & pronus, ut ames
rogari, imo iubeas. Paratum
cor meum Deus, paratum cor
meum, sapius loqui tecum &
effundere in conspectu tuo ora-
tionem meam. Sed quid est
homo, quod ita magnificas eum,
& tam amanter invitās ad ora-
tionem seu ad colloquium
tuum? Egone comparebo co-
ram te & loquar ad Dominum
meum, cum sim pulvis & cinis?
imò quod gravius est, indignus et
ingratus peccator, qui toties
lasi & offendi maiestatem
tuam? heu me, si iustus in
prin.

principio sermonis accusator sui
 est, nec audeat appropinquare tibi,
 ego impius et peccator ubi parebo?
 quid mirum, si anxialus in me
 spiritus meus, et turbatur cor
 meum? si angustia mihi sunt
 undiqz, dum hinc orationis ne-
 cessitatem attendo, hinc indigni-
 tatem meam recogito. Sed
 quo ibo a spiritu tuo, et quo a
 facie tua fugiam? servus tuus
 sum ego, da mihi intellectum,
 et doce me facere voluntatem
 tuam.

Xtus. Ego sum qui ad oran-
 dum et loquendum mihi exhor-
 tor, et invito te. Veni ergo, et
 noli timere. sed vide lamen,
 ne imparatus venias. En Moyses

respice. hic venturus ad collo-
quium meum, iubetur calcea-
menta deponere de pedibus su-
is. Tu quoque fac similiter. ex-
ue primum actus et affectus
ex pulvere terra maculatos.
Multi enim, quasi nullum mi-
nus, quam me presentem credat,
aut neminem viliozem, minusve
honore dignum iudicent, sic
semere et irreverenter irruunt
ad colloquium meum. siene
reus coram iudice, cliens apud
patronum, servus apud Domi-
num, subditus coram Principe,
mendiculus coram divite causa
suam agit? imo siene homo
unus alteri sibi equali loqui-
tur? Tu vero si vis placere
michi

michi aut effugere iram indignationis meae, fac diligentius se ad orandum compares. Male dictus enim qui facit opus Dei negligenter.

Itaque ante orationem prepara animam tuam et noli esse quasi homo qui tentat Deum. facit hoc autem, qui medijs non ordinarijs, aut non recte ordinatis dona mea postulat: qui orationis fructum a me expectare audet, quam ut cepit sine cura ac diligentia, sic sine gustu et affectu; arida mente peragit. Nempe hi sunt qui labijs me honorant, cor autem eorum longe est a me. Sed ecce quid haec preparatio requirat a te.

collo.
lea.
sa.
ex.
tus
atos.
um mi
culat
inove
t, sic
lunal
iene
quid
lomi.
ncipe
auspi
lomo
nqui
cere
mibi

In primis dole ex intimo corde,
quod me peccando toties offen-
deris; quia non est speciosa laus
in ore peccatoris. Quomodo enim
tu enarrabis justitias meas, et
assumes testamentum meum per
os tuum; tu, qui odisti disci-
plinam meam, et sermones meos
proiecisti retrorsum? ad quem
verò promptius et benignius ego
respiciam, quam super humilem
Spiritu, contritum corde, et tre-
mentem sermones meos? volun-
tatem timentium me faciam, et
deprecationem eorum exaudiam.
O quoties vocavi te, et renuisti,
et desperisti omne consilium me-
um! quid mirum, si et ego te
subinde tardius audiam, aut

aut prorsus audire veniam? O
 quoties obturasti aures tuas ad
 clamorem pauperum; et miraris
 si clames ipse, et non exaudia-
 ris?

Ps. 109. Vere scio Domine, quod
 ita sit; et quod non justificetur
 homo compositus Deo. Si vo-
 luero contendere tecum, non po-
 tero tibi respondere unum pro
 mille. Si justificare me volueris,
 os meum condemnabit me. Pec-
 cavi in caelum, et coram te, et
 jam non sum dignus levare ad
 te oculos meos. O si cor meum
 non reprehenderet me, fiduciam
 usque magnam haberem ad Deum.
 iniquitatem si aspexi in corde
 meo, non exaudiet Dominus.

Sed quis poterit dicere, mundū
est cor meum. ? cerde vir pollu-
tus corde et labijs ego sum. Ego
sum qui peccavi, et malum co-
ram te feci. Quis verò mundū
faciet de imundo conceptum
semine, nisi tu Deus, qui la-
vasti nos in sanguine tuo ? mun-
da itaq; cor meum et labia mea,
amplius lava me ab iniquitate
mea, et à peccato meo munda me.
Doleo ex infimo corde, ob amo-
rem tui, quod offenderim te,
Deum Salvatorem, et summū
bonum meum. juravi et statui
deinceps per gratiam tuam, cus-
todire judicia justitiae tuae, pro-
fiteri in his N. et N. cor con-
tritum et humiliatum. DeW
na de.

ne despicias, neque irasaris super
orationem servi tui.

Xtus. Quia agnoscis peccata
tua, ego libens ignosco. Nam
quod cæcus ille dicebat, DEUS
peccatores non audit; id
sano sensu verum est; nempe
de impœnitentibus acceptum: nam
qui avertit aurem suam, ne au-
dial legem, oratio eius erit exe-
crabilis. Itaq; peccata tua non
te pusillanimum faciant sed hu-
mitem. sacrificium mihi gra-
tissimum est spiritus contribu-
tulus, seu cor contritum et hu-
miliatum.

Hoc præmissis diligenter expende,
quo fine ad orationem venias.
Nam ad Principem nemo supplex

venit, nisi certum finem sibi pro-
positum habeat. Ita tu quoque me-
mor infirmitatis et egestatis tuae,
attende serio, cur mecum loqui,
quid à me petere velis; ubi ope
et gratia mea magis egeas: quem
potissimum hostem armis orationis
impetere, et ferire debeas, id est
ad quod vitium expugnandum,
ad quam virtutem obtinendam
caelesti auxilio praecipue opus ha-
beas. Certum, inquam, scopum tibi
praefige, et huc orans mentem et
desideria dirige. Novi ego qui-
dem, qui novi omnia abscondita
cordis, quid desit tibi. Sed hoc
te ipsum quoque nosse volo, ut cog-
nitio propria necessitatis et in-
digentiae, sit tibi quasi stimulus
et calcar, quo ferventius, ac
Audio.

Rudiusius te inter orandum geras,
 aliàs orans eris, quasi aërem,
 verberans, et in vacuum, nullo
 prefixo scopo, jacula mittens.

Idem meminisse te par est in ali-
 is orationibus, quæ vel spectant
 ad laudandum me, vel ad gra-
 tias pro beneficijs agendum &c.

Hoc. Quam dulcia faucibus meis
 eloquia tua Domine, super mel
 ori meo, quibus tam dignanter et
 suaviter ad orandum me instruis.
 Sed heu confitebor adversum me
 insipientiam meam Domino, et
 tribulationem meam ante ipsum
 pronuntiabo. Nam infelix ego
 homo cur dissimulem miseriam
 meam coram te, cui patent interi-
 ora cordis mei, et delicta mea
 à te non sunt abscondita? Hoc
 est

est autem quod gemo, quia tam raro invenit servus tuus cor suum, ut puram et sinceram orationem effundat in conspectu tuo, adeo illud abripiunt cura, et sollicitudines huius seculi. Heu quoties sine spiritu et intellectu ad orationem venio, et quid orem nescio. Lingua orat, et mens mea sine fructu est, mera et arida consuetudine fere ad orandum venio, vix raro memor finis, id est, gloriae tuae, vel salutis propriae. parum quoque sollicitus, quomodo orationem pro certis vitijs meis vincendis, aut virtutibus magis necessarijs obtinendis, rite et decenter instituam. Parce mihi Domine, qui solus nosti, uti verus Pontifex compati infirmitatibus nostris. Tu enim cognovisti fegmentum nostrum.

Vides

Vides sicut olim, ita et nunc, pro dolor, quia sensus et cogitatio humani cordis in malum prona sunt, ab adolescentia sua. Corpus enim quod corrumpitur, aggravat animam, et terrena inhabitatio deprimat sensum, sola quae sursum sunt cogitare, quod velle et sapere volentem. Et quod magis mirandum, vel potius miserandum, infelix ego tunc sepe magis experior miseriam istam, quando malis et miseris meis apud te remedium quaerere debeo; id est tempore orationis: tunc enim mille cura, quasi impetum faciunt in me, et cogitationes meae dissipatae sunt, torquentes cor meum. O quid inuis patior, dum mente caelestia tracto, et max carnalium turba occurrit orandi; opto inharere caelestibus, sed deprimunt res

temp.

temporanea, et passiones imortificata. Sic jactor inter fluctus in hoc mari magno, et factus sum mihi melipsi gravis, dum spiritus tendit sursum, et caro gaudet esse deorsum. DEUS meus ne elongeris à me, neque declines in ira à seruo tuo. Impera ventis et mari, ut fiat tranquillitas magna in corde meo. Domine, ante te omne desiderium meum, et gemitus meus à te non est absconditus.

Xtus. Quod homo invitus patitur, id illi ad peccatum non imputabitur. Tu saltem conare, quantum potes, abigere muscas illas importunas, orationis victimam descedantes. si nequis vincere, salient.

patienter sustine. orationi tuae
 nihil meriti decedet; imo accedet
 etiam, si viriliter agas. Delector
 enim ego hoc orantis agone et
 exercitio; et tum fere propior
 sum, cum longius abesse videor.
 Tu vero id unum cura, ut semper
 firmum habeas propositum at-
 tente et pie orandi; idque sub ora-
 tionis initium serio seclisse per-
 magni interest. Unde licet contin-
 gat, pro humana infirmitate,
 mentem orantis inter orandum
 distrahi, vis tamen illius propo-
 siti initio facti per omnem ora-
 tionem sese diffundit; eamque
 conservat in valore suo, quamdiu
 non intervenit voluntas contraria,
 propositum illud abrumpens. Quid
 enim volo, filij, nisi cor tuum?

hoc si bonum, omnia bona.
Ut autem cor tuum efficacius in oratione stabilias, hoc unum semper memento, quo cum agas, dum oras. Quis enim vestrum serio cogitans, stare se in conspectu meo, iudicis sui, Domini, ac Creatoris sui, summi Regis, non sed attonitus et attentus, plene reverentia et timoris? quis non horreat, obvertere mihi dorsum, et mentem ad alienas, et inanes cogitationes; nedum oculos ad vana, aut os ad fabulas et nugas convertere? Ecce quid animi fuerit, quidve sollicitudinis ac formidinis dilectis meis Abrahamo, Moysi, Davidi, Joanni Praecursori meo, Petro, Publicano, alijsq; multis, cum versarentur in conspectu meo. Nonne ego Supremus Monarcha coeli et terra, cui Cherubim et Seraphim, et omnes angelicae

potestates trementes assistunt?
 Accedentem ad Deum oportet cre-
 dere, quia est, ajebat Apostolus
 meus. Ita video prorsus, incre-
 dulus vestra, et cæcitas, aut lan-
 quida fides, qua me præsentem cre-
 ditis, irreverentes vos facit coram
 me, coram quo tremunt, qui por-
 tant orbem.

Ps. 138. Erubescio Domine, cogitans,
 quis sis tu, et quis sim ego. Nempe
 audet vilis terra vermiculus, et
 pulvis ranuncula à palude sua
 prorepere ad thronum gloriae sum-
 mi Dei; et curiam intrare cæles-
 tem, illam utiq; curiam, ubi Rex
 Regum stellat sedet solio circū-
 datus innumerabili spirituum bea-
 torum exercitu. Sicine ingre-
 diar ego in locum tabernaculi

admirabilis usq; ad domum DEI
Egone in conspectu Angelorum psalla
tibi; adorabo ad templum sanctum
tuum, et confitebor nomini tuo.
Hoc est, quod serio et viva fide pen-
sabant viri sancti et dilecti tui:
hinc tam religiose, et reverenter
coram te, in oratione versati sunt.
Sed, heu, zelus eorum longe est
à me, et hinc ego elongor à te, ita
ut sepe nusquam minus sim, quam
ubi esse videor, cum in oratione
versor. Sic dum orando causam
meam agere volo, deteriorem fa-
cio, et dum placare te cupio, ma-
gis offendo.

Xtus. Quid mirum, ubi est the-
saurus tuus, ibi est et cor tuum,
ubi affectus figitur, inde intellec-
tus difficultat avellitur. De terra

nec salis curas, ut conversatio tua
 sit in cœlis, sed terrena nimium
 versas, ac diligis; hinc tibi sub-
 nascuntur illæ spina, quæ tam va-
 lide lacerant cor tuum, et suffo-
 cant bonum semen, ne fructum
 ferre possit. Jam verò tu ipse
 cogita, quàm vehementer displice-
 at mihi, quod videam filios ho-
 minum circa negotia carnis, ac
 seculi, et bona huius vitæ totos
 occupari tam seriò: et orationis,
 à qua dependet æterna ipsorum
 salus, et gloria nominis mei, tam
 modicam esse curam. Aspice filios
 huius seculi, edunt, bibunt, ludunt,
 ducunt in bonis dies suos, nec in
 his prolixè morari cuiquam eorum
 grave est. Circa villas et juga boum
 occupantur, varijs se immergunt
 curis, et negotijs, infinitis se

miscent occupationibus, et quastio-
nibus, nunquam otiosi, et male
tamen semper occupati, quia nun-
quam vacant, ut videant, quoniam
ego sum D.E.L.S. aut si quando
orare libet, vel id in ultimam
horam, et tempus minus idoneū
reijciunt, vel obiter et persunctorie
faciunt.

Non sic amici mei, qui mihi
student magis placere, quam ho-
minibus; quibus anima plus est
quam esca, aut potus, aut vesti-
mentum; quin omnia detrimen-
tum faciunt, et arbitrandur ut
percora, ut me lucri faciant.
Libenter se subducunt occupatio-
nibus, ubi possunt; aut sic occu-
pationes disponere curant, ut
inter externa negotia, tempus quoq[ue]

non

non desit uni negotio anima, quod
 ceteris omnibus præponderat. Un-
 de statis horis intrant in cubicu-
 lum suum, et clauso ostio, orant
 me in abscondito, effundentes
 coram me corda sua. Et hi sunt
 qui recipiunt à me plenius lu-
 men intelligentiæ, quo dirigan-
 tur in vijs suis; hi sunt qui ube-
 rius gustant, quam suavis sit Do-
 minus; et quam non habeat ta-
 edium conversatio illius.

Sic tu quoque fili, vide quid pro-
 sit tibi, si universum mundum
 lucrevis, et unum necessarium,
 hoc est, curam animæ tuæ negli-
 gas. Prudentia ergo tuæ pone
 modum; nec in multis sint actus
 tui: nam qui minoratur actu,
 sapientiam inveniet. Evære pri-
 mum

num regnum DEI, et justitiam
eius, confidens, quia et cetera
adijcientur tibi. quid sollicitus
es, et turbaris erga plurima?
quid stulto labore consumeris?
miserere anima tua, placens Deo.
cui bonus eris, si tibi nequam
fueris?

Quorsum tam anxie cogitas de
successu negotiorum tuorum?
hoc habe pro certo, quod ad se-
licem rerum tuarum eventum plus
bona oratio, quam omnis humana
ratio confert. jacta super me
curam tuam, quoniam mihi est
cura de te, tanto quidem major,
quo majori fiducia inniteris mihi,
et providentia mea conatus tuos
committis. Certe nisi ego aedifi-
cem domum, in vanum laborant
omnes

omnes, qui edificand eam: nempe
 qui confidunt in virtute sua, et
 varijs se torquent curis et labori-
 bus, sed infelices meditantur ut
 araneae, dum se frustra exhauri-
 unt et eviscerant; quia non recur-
 runt cum Moyse ad tabernacu-
 lum, ut consulant Dominum. Va-
 num est vobis, o filij hominum,
 ante lucem surgere; tunc demum
 tempestive surgetis ad laborem,
 cum sol iustitia per orationem
 invocatus illuxerit vobis.

Ps. 141. Utinam mi Domine, qua
 proluxe, et salubriter ingeris au-
 ribus meis, efficaciter et cordi
 imprimas. Intellexi, quid horte-
 ris et jubeas; doce me quoq; fa-
 cere voluntatem tuam, ut non
 impediar orare semper; et bene-
 dicam Dominum in omni tempore,
 semper

Semper laus eius sit in ore meo. Nul-
lum sane temporis momentum est,
quo non fruamur beneficijs tuis,
nullum proinde esse par erat, quod
à tua laude vacaret. unde et
Apostolus sine intermissione nos
orare monet: et tu ipsa aeterna
veritas dixisti, Oportet semper
orare, & nunquam deficere.

Xtus. Haec nosti, o fili, bea-
tus eris, si sic feceris. ne sis ser-
vus sciens voluntatem Domini, et
non faciens. Recole quot ego
stimulis, monitis, exemplis et pa-
rabolis usus sim, ut vobis assidu-
itatem, frequentiam, fiduciam
et perseverantiam orandi persua-
derem. Utique paratus est dare
qui tantopere excitat ad rogan-
dum. Memento Cananeam tam
constanter orantis; et post plures
repu.

repulsas tandem exaudita; item illius, qui noctu fores amici pulsabat; nec desistit, donec obtineret quod voluit.

Nunc vero si rarius præstantur vobis dona, et beneficia mea, id vobis ipsis imputate. Non est abbreviata manus Domini facere vos dignos et capaces, dum non rogatis, quemadmodum in re tanta dignum est. Nam etsi adatis me aliquando; id tamen ita facitis languide, quasi non consideretis accipere: neque ea fide, qua congruit, deprecamini; et nisi confestim concedam, quod petitis; animum abicitis, orationem deseritis, male loquimini aut suspicamini de me; et de bonitate mea perversæ cogitationes ascendunt in corda vestra, quasi

Supra

Supra cardines coeli perambule,
et vos misellos non considerem.
quin oculi mei semper aperti sunt
super fideles meos, et aures meae
in preces eorum; nec deero ipsis
in tempore opportuno.

Si moram subinde facio, id quoque
utilitatis vestrae causa fit; ut
desideria dilata crescant; et sic
capacior fiat homo donorum me-
orum. Nam diu desiderata dul-
cius obtinentur; cito autem data
vilescunt. Itaque si quid roges à
me, et non statim dederò; tu ni-
hilominus persevera pulsans, et
clamans: quia tandem aperie-
tur tibi. aut si etiam nolim
dare, tu tamen gratias aequè re-
feres danti, et neganti, sciens,
quia id nego, quod novi non pro-

futurum. Nescit enim homo sa-
 pe, quid petat, Cui et filij Zebe-
 dai, et aut quid conducat sibi in
 vita sua: Ego vero novi optime,
 quid unicuique expediat: attamen
 ob hominum insipientiam aliquan-
 do do iratus, quod nego propitius.
 Hoc unum scito, quia si non ad
 voluntatem, certe exaudieris
 ad salutem. Sic ego ipse exau-
 ditus sum à Patre meo, rogans
 calicem passionis transferri à me.
 An servus major, aut melior est
 Domino suo? optima erit ora-
 tio tua, si conformis fuerit mea,
 quam fudi in horto inter sumas
 angustias cordis, subijciens me
 totum voluntati Patris mei.
 Hinc et illa orandi formula, qua
 discipulos meos, et vos omnes sic
 docui orare, Fiat voluntas tua.

1100. *Ô* mēsa charitas! *ô* inex-
hausta pietas! secundum divitias
bonitatis tuæ Domine, tam multis
instruis me, et hortaris ad colloquiū
tuum, qui bonorum meorum non
eges. Quid est quod delicias re-
putas agere cum filiis hominum?
Utinam desideret anima mea i-
nops, et arida ad te, sicut cervus
desiderat ad fontes aquarum.
Utinam repleatur os meum laude.
Utinam tam ego paratus sim pe-
tere, quam tu paratus es dare.
oleum misericordie tuæ stillat,
imò fluit ubertim; modo vasa
vacua non desunt. Ecce vas cor-
dis mei; sed plenum sordibus,
et pravis desiderijs, tu quæso,
evacua et expurga; quin et di-
lata cor meum, ut impleas illud.
igne

Igne charitatis tua accende me
 frigidum, ut dirigatur oratio mea
 sicut incensum in conspectu tuo.
 Non serpat humi, carnis aut pec-
 cati mole depressa, sed ascendat
 ad te velociter, et descendat su-
 per me misericordia tua. ∞.

OBLATIO

Sui ipsius pulcherrima.

Qua homo spectatis Dei titulis
quatenus est auctor naturæ, ei
se totum secundum universum
Natum naturalem offert,
percurrendo partes aut
facultates singulas.

Offero tibi, o summa, æterna,
& adoranda Trinitas unus Deus,
animam meam, quam è nihilo cre-
asti: offero corpus meum, quod
de limo formasti; do tibi intel-
lectum meum, memoriam meam,
cor et voluntatem meam, et omnem
illarum facultatum vim, et capa-
citatem, omnes actus, aut affectus,
aut cogitationes, desideria @.
que ab illis in æternum procedent,
aut procedere possunt, offero &
dedico.

Suscipe, ô Domine DEUS, omnes
 sensus meos et illorum vim, func-
 tionem et usum, oculos meos, et
 omnem aspectum, auditum, odo-
 ratum, gustum et tactum: omnes
 appetitus, et omnes illorum opera-
 tiones: omnes deniq; arterias, ve-
 nas, membra et ossa corporis mei,
 omnes illorum facultates, et motus
 aut actus @.

Hæc omnia in sempiternum tibi
 offero, dedico consecro, et devoteo.
 Dignare hoc servitutis meæ sacri-
 ficiū in odorem suavitatis susci-
 pere.

